

VALLANKUMOUKSESTAMME

(N. SUHANOVIN KIRJOITELMIEN JOHDOSTA)

I

Olen viime päivinä selaillut Suhanovin kirjoitelmia vallankumouksesta. Erikoisesti pistää silmään kaikkien meidän pikkuporvarillisten demokraattiemme, samoin kuin kaikkien II Internationalen sankarienkin pedanttisuus. Puhumattakaan siitä, että he ovat tavattomia pelkureita, että parhaimmatkin heistä turvautuvat varauksiin kun kysymyksessä on pieninkin poikkeaminen saksalaisesta esikuvasta, siis puhumattakaan tästä kaikkien pikkuporvarillisten demokraattien ominaisuudesta, jonka he ovat kyllin näkyvästi osoittaneet koko vallankumouksen ajan, heidän orjallinen menneisyyden jäljittelynsä on silmiinpistävä.

Kaikki he nimittävät itseään marxilaisiksi, mutta käsittävät marxilaisuuden mahdottoman pedanttisesti. He eivät ole lainkaan käsittäneet sitä, mikä marxilaisuudessa on ratkaisevaa, nimittäin sen vallankumouksellista dialektiikkaa. He eivät ole käsittäneet lainkaan edes niitä Marxin suoranaisia ohjeita, että vallankumouksen hetkinä tarvitaan mahdollisimman suurta joustavuutta¹⁴⁶, eivätkä he ole edes huomanneet esimerkiksi niitä ohjeita, jotka Marx antoi kirjeissään muistaakseni vuonna 1856, lausuessaan toivovansa, että Saksan talonpoikaissota, mikä voisi luoda vallankumouksellisen tilanteen, yhdistyisi työväenliikkeeseen¹⁴⁷ — tämänkin suoranaisen ohjeen he sivuuttavat ja kiertävät sitä kuin kissa kuumaa puuroa.

Kaikella menettelyllään he osoittavat olevansa pelkurimaisia reformisteja, jotka pelkäävät irtautua porvaristosta

ja varsinkin katkaista suhteitaan siihen, mutta samalla he peittelevät pelkuruuttaan mitä julkeimmilla korulauseilla ja kerskailulla. Mutta jo yksistään teoriassakin pistää silmään, että he kaikki ovat täysin kykenemättömiä käsittämään marxilaisuuden myöhempiä näkökohtia: tähän saakka he ovat nähneet kapitalismin ja porvarillisen demokratian määrätynlaisen kehitystien Länsi-Euroopassa. Eivätkä he voi käsittää, ettei tätä tietä voida pitää minään mallikuvana *mutatis mutandis* * muuten kuin eräin korjauksin (maailmanhistorian yleisen kulun kannalta aivan vähäisin korjauksin).

Ensinnäkin — ensimmäiseen imperialistiseen maailmansotaan liittyvä vallankumous. Tällaisessa vallankumouksessa täytyi ilmetä uusia tai juuri sodan muuttuneita piirteitä, sillä maailmassa ei ollut vielä koskaan ollut sellaista sotaa sellaisissa oloissa. Me näemme tänäkin päivänä, ettei rikkaimpien maiden porvaristo kykene tämän sodan jälkeen „normalisoimaan” porvarillisia suhteita, kun taas reformistimme, pikkuporvarit, jotka ovat olevinaan vallankumouksellisia, ovat pitäneet ja pitävät normaaleja porvarillisia suhteita rajana (jota ei voida ylittää), käsittäen samalla tämän „normin” vielä äärimmäisen kaavamaisesti ja suppeasti.

Toiseksi — heille ovat aivan vieraita kaikki sellaiset ajatukset, että vaikka maailmanhistorian kehitys tapahtuu yleisten lakien mukaisesti, se ei suinkaan tee mahdottomaksi, vaan päinvastoin edellyttää erinäisiä kehitysvaiheita, jotka ovat tämän kehityksen muodon tai järjestyksen kannalta omalatuksia. Heidän päähänsä ei edes pälkähä, että Venäjä on sivistysmaiden ja vasta tässä sodassa lopultakin sivilisaation piiriin joutuneiden maiden, kaikkien Idän maiden, ei-eurooppalaisten maiden rajalla, jonka vuoksi Venäjällä saattoi ja pitikin ilmetä eräitä omalatuksuuksia, jotka tietenkin seuraavat maailmankehityksen yleistä linjaa, mutta erottavat Venäjän vallankumouksen kaikista aikaisemmista Länsi-Euroopan maiden vallankumouksista ja aiheuttavat eräitä osittaisia uusia muutoksia Idän maiden osalta.

Äärettömän kaavamainen on esimerkiksi heidän todisteensa, jonka he ovat oppineet ulkoa Länsi-Euroopan

* tarpeellisin muutoksin. *Toim.*

sosialidemokratian kehityskaudella ja jonka mukaan me emme ole vielä kasvaneet sosialismin tasolle eikä meillä ole, kuten kaikenlaiset heikäläiset „oppineet” herrat sanovat, sosialismin objektiivisia taloudellisia edellytyksiä. Mutta kenenkään päähän ei pälkähdä kysyä itseltään: eikö kansa ole voinut sellaisessa vallankumouksellisessa tilanteessa, jollainen muodostui ensimmäisen imperialistisen sodan aikana, nousta ulospäsemättömän asemansa pakotamana sellaiseen taisteluun, joka suo sille edes jonkinlaisia mahdollisuuksia saavuttaa sivistyksensä tulevaa nousua varten edellytykset, jotka eivät ole aivan tavallisia?

„Venäjä ei ole saavuttanut sellaista tuotantovoimien kehitystasoa, jolla sosialismi olisi mahdollista”. Kaikki II Internationalen sankarit ja m.m. tietenkin Suhanov jankuttavat yhtenäen tuota väitettään. Tuota kiistatonta väitettä he märehivät tuhannella eri tavalla, ja heistä tuntuu, että sillä on ratkaiseva merkitys meidän vallankumoustamme arvioitaessa.

Entä jos omalaatuinen tilanne saattoi Venäjän ensinnäkin imperialistiseen maailmansotaan, jossa olivat osallisina kaikki vähänkin vaikutusvaltaiset Länsi-Euroopan maat, ja loi Venäjän kehitykselle Idän alkavien ja osittain jo alkaneiden vallankumousten kynnyksellä sellaiset edellytykset, että me saatoimme yhdistää talonpoikaissodan työväenliikkeeseen nimenomaan sillä tavalla, mistä sellainen „marxilainen” kuin Marx kirjoitti esittäen sen erääksi mahdollisuudeksi Preussiin nähden vuonna 1856?

Entä jos täysin ulospäsemätön tilanne, kymmenkertaisen työläisten ja talonpoikain voimat, antoi meille mahdollisuuden siirtyä luomaan sivistyksen perusedellytyksiä toisin kuin muissa Länsi-Euroopan valtioissa? Onko maailmanhistorian yleinen kehityssuunta siitä muuttunut? Ovatko perusluokkien perussuhteet siitä muuttuneet jokaisessa valtiossa, jonka maailmanhistorian yleinen kulku vetää ja on vetänyt mukaansa?

Jos sosialismin aikaansaamiseen tarvitaan tiettyä kulttuuritasoa (vaikka kukaan ei osaa sanoa, mikä tämä tietty „kulttuuritaso” nimenomaan on, koska se on erilainen

kussakin Länsi-Euroopan valtiossa), niin miksi emme saisi aloittaa ensiksi siitä, että luomme vallankumouksen tietä edellytykset tälle tietylle tasolle, ja vasta sen jälkeen lähteä työläisten ja talonpoikien vallan sekä neuvostojärjestelmän pohjalla tavoittamaan muita kansoja.

Tammikuun 16 pnä 1923.

II

Sosialismin luomiseksi, te sanotte, tarvitaan sivistystä. Hyvä on. Entä miksi me emme olisi ensin voineet luoda itsellemme sellaisia sivistyksen edellytyksiä kuin on tilanherrojen ja Venäjän kapitalistien karkottaminen ja sitten lähteä kulkemaan sosialismia kohti? Mistä kirjoista te olette lukenut sellaista, etteivät moiset muutokset historian tavallisessa kehityskulussa ole sallittuja eivätkä mahdollisia?

Muistaakseni Napoleon kirjoitti: „On s'engage et puis... on voit”. Vapaasti käännettynä se merkitsee: „Kunhan ensin ryhdytään vakavaan taisteluun, sittenpäähän nähdään”. Niinpä me ryhdyimmekin ensin lokakuussa 1917 vakavaan taisteluun, ja sitten jo näimme kehityksen sellaisetkin yksityiskohdat (maailmanhistorian kannalta ne ovat epäilemättä yksityiskohtia) kuin Brestin rauhan tai uuden talouspolitiikan j.n.e. Eikä nykyään enää ole epäilystä sen suhteen, että siinä, mikä on tärkeintä, olemme saavuttaneet voiton.

Meikäläiset Suhanovit, puhumattakaan heitä oikeistolaisemmista sosialidemokraateista, eivät voi uneksiakaan, että vallankumoukset ylipäänsä voisivat tapahtua toisin. Eurooppalaiset poroporvarimme eivät edes uneksi sellaista, että myöhemmät vallankumoukset Idän maissa, joissa väestö on verrattomasti monilukuisempi ja sosiaaliset olot verrattomasti moninaisemmat, tulevat tarjoamaan heille epäilemättä enemmän omalaatuisuutta kuin Venäjän vallankumous.

Kieltämättä Kautskyn mukaan kirjoitettu oppikirja oli aikoinaan varsin hyödyllinen teos. Mutta on jo korkea aika

luopua ajatuksesta, että tuo oppikirja muka sisältää maailmanhistorian myöhemmän kehityksen kaikki muodot. Ne, jotka niin luulevat, olisi jo aika julistaa ilman muuta tomppeleiksi.

Tammikuun 17 pnä 1923.

*Julkaistu ensi kerran
toukokuun 30 pnä 1923
„Pravda” lehdessä 117. numerossa.
Allekirjoitus: L e n i n*

*Julkaistaan lehdessä tekstistä
lisäkorjauksineen, jotka
on tehty pikakirjoitukseen
V. I. Leninin osoituksesta*
